

Шынмен де, дос - көңілдің құбырсы. Дос - адам жаннан табыла білетін сеніңді серіңің. Әр адам жан дүниесінің ішінде өзінің ақтарылып айтқаны келетін бір шұңқыр, құпиясы болады. Ал сол құпияны тек жаныңдағы адам досың түсініп, қалдау бере алады. Міне, осы бір "сыр сандық" өлеңіндегі кейіпті ай секі тымдай білетін, қуан күнде жаныңнан табыла білетін, сыр сандыққа тегілім аша алатын сеніңді серіңің бау кереметін аяндайды. Ең бастысы, айтылған сырды сақтамай білу қажет. Ақын достықтың нұсқа шатқалға, құзды шыңға теңеп, бізге жерлеп жеткізіп отыр. Алтын сарай-шын достыққа нағыз дос ие болады дегенді айтады. Сұлу перникер - адам бойыңдағы мақсат, жағымсыз қасиеттер. Екен адамның көңіл-күйін, сырды, тұлғалдай тырып, оны білік таудың басындағы кілттеуі сыр сандыққа байайды. Сол сандықты әркімге аша берілеу қажет, бұл адам басынан бақатсыздыққа жолын айдан амақ. Машаң, адам өмірінде дос және мағдас деген екі ұғым бар. Біз сол екі ұғымның ара-жігін ажыратып, танып білуіміз қажет. Дос, бұл - сенің мазарыңда айтқандай, қияңдыққа жаныңда табылатын, қуанышта бірге ортақтасатын, оның жаныңда қалай барсаң, сәлсіз ашыла алып, сені бар басымен қабалдайтын сеніңді серіңің.

Ал, мағдас, бұл - өз аялдамасынан түсе қалатын, бір-біріне берер пайдасы біткен соң, ала қатты араласа алмайтын адам. Әрине, достық арасында түсініспеушілік сынды мағдайлар болып тұрады. Бірақ, бір-біріне айтылған сырды, берілімнен үзгені сақтамай білу қажет. Түсініспеушілікті ақынмен шешіп, саралай білу қажет. Достықта болмайтын нәрсе үшін бұзып алатын мағдас да болады. Сол берілім сынақтың неге білін достар ғана достықтың ең білік шыңына жете алады.

Абай ағашыңдағы айтқанына, "Машаң дос - көңілің: басыңда құн шашса, қашып құтыла алмайсың, басыңда бұлт шашса, іздеп таба алмайсың".